

cial horoscopic examination and forensic phonoscopes examination. Is outlined a list of the main questions that put to the expert's decision.

Noted, that insufficient theoretical development and great practical significance for the activity of law-enforcement bodies put forward the need for further development of this type of expertise. The solution of the task of differentiating counterfeit and licensed products is possible only by combining the efforts of professionally trained professionals representing different branches of knowledge. Established that when appointing forensic examinations in the investigation of criminal offenses of this type there are certain difficulties associated with the aspirations of the investigator to transfer responsibility to the expert to establish the rights owner of the audio logical study subject, the lack of understanding of the investigative circumstances that need to be clarified within the framework of the examination, the fuzzy formulation of questions. The emphasis is on proper preparation for forensic examinations, as well as proper planning, which will improve the investigation of criminal offenses of copyright and related rights. Suggested recommendations for improving the interaction between investigative units and expert institutions.

Key words: *copyright and related rights, counterfeit products, forensic examination, forensic expert, investigator.*

Стаття надійшла 22 листопада 2017 р.

УДК 343.2(477)

О. З. Мармура

ІДЕЯ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ОЗНАК, ЩО КВАЛІФІКУЮТЬ ЗЛОЧИН, В ЗАГАЛЬНІЙ ЧАСТИНІ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ: ГОЛОВНІ ПОЛОЖЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ РЕАЛІЗАЦІЇ В КК УКРАЇНИ

Запропоновано авторське бачення основних засад реалізації ідеї регламентації ознак, що кваліфікують злочин, у Загальній частині КК України стосовно розташування відповідних норм і вирішення питання впливу таких ознак на санкцію. За результатами дослідження, зокрема, аргументовано необхідність доповнення Загальної частини КК України розділами «Кримінальна відповідальність та її підстава» і «Диференціація покарання», обґрунтовано доцільність застосування коефіцієнтів збільшення санкції норми про основний склад злочину для регламентації впливу ознак, що кваліфікують злочин, на покарання та запропоновано механізм їх застосування.

Ключові слова: *ознаки, що кваліфікують злочин; кваліфікуючі ознаки; склад злочину; Загальна частина КК України; диференціація покарання.*

Постановка проблеми. Одним із актуальних напрямів наукових досліджень є проблема забезпечення системності положень законодавства про кримінальну відповідальність. Стосується це, безумовно, і положень про кваліфіковані склади злочинів. Так, чимало критики висловлюється стосовно того, чому в одному випадку відповідальність за тією чи іншою ознакою диференціюється, а в іншому – ні. Приміром, учинення злочину групою осіб за попередньою змовою чи організованою групою завжди істотно підвищує його суспільну небезпеку, тому обґрунтувати, чому в одних випадках такі обставини регламентовані у виді ознак, що кваліфікують злочин, а в інших, можуть бути враховані лише при індивідуалізації кримінальної відповідальності, неможливо. Отже, якщо ознака істотно впливає на ступінь суспільної небезпеки практично всіх злочинів чи злочинів певної групи, то логічно, щоб вона диференціювала відповідальність за всі ці злочини. Реалізація цього положення в Особливій частині значно розширила б її межі. Тому цікавою видається ідея регламентації ознак, що кваліфікують злочин, у Загальній частині Кримінального кодексу України, яку неодноразово висловлювали в наукових колах. Її реалізація забезпечила б можливість системної диференціації кримінальної відповідальності й істотно зменшила б обсяг Особливої частини Кримінального кодексу України.

Стан дослідження. Ідея регламентації ознак, що кваліфікують злочин, у Загальній частині законодавства про кримінальну відповідальність уперше відображена в роботі А. П. Козлова як ідея «уніфікації обставин, що кваліфікують злочин, і обставин, які обтяжують покарання, та зведення їх в єдиний перелік». Аргументуючи тим, що не всі обставини, які кваліфікують злочин, передбачені у переліку обставин, котрі обтяжують покарання, автор запропонував усі обставини першої із зазначених груп відобразити в переліку обставин другої групи, передбаченому в Загальній частині кримінального закону [1]. Дещо по-іншому цю ідею розвинула Т. О. Леснієвські-Костарева, яка запропонувала винести в Загальну частину КК лише найпоширеніші ознаки, що кваліфікують злочин. Ці ознаки, на думку науковця, потрібно регламентувати в інститутах множинності злочинів, співучасті у злочині й обставин, що обтяжують і пом'якшують покарання [2, с. 13–14]. Ідею регламентації ознак, що кваліфікують злочин, у Загальній частині законодавства про кримінальну відповідальність відображені й у низці інших наукових робіт [3; 4, с. 32; 5].

Однак, попри зацікавленість цією ідеєю, конкретного порівняно цілісного концепту її реалізації в законодавстві ніхто так і не запропонував.

Мета статті – розробити та запропонувати для обговорення в наукових колах основні способи реалізації ідеї регламентації ознак, що кваліфікують злочин, у Загальній частині КК України, а також підходи до забезпечення впливу таких ознак на караність злочинів.

Виклад основних положень. У законодавстві окремих зарубіжних держав ідея регламентації ознак, що кваліфікують злочин, відображена дуже обмежено. Зокрема у кримінальних кодексах таких держав, як Азербайджан, Білорусь, Казахстан, Корея, Таджикистан, Франція, Японія, в загальній частині передбачено диференціацію покарання у випадку різних видів рецидиву; КК Нідерландів, у загальних положеннях передбачає диференціацію покарання у випадку вчинення злочину публічним службовцем із використанням повноважень можливостей чи засобів, яким він наділений у зв'язку із займаною посадою; КК Польщі передбачає диференціацію покарання, якщо проступок має хуліганський характер, терористичний характер, якщо злочин учиняється в складі організованої групи чи іншого об'єднання, яке має на меті вчинення злочину, або ж якщо особа із учинення злочинів зробила для себе стале джерело доходів.

У всіх зазначених випадках ознаки, що кваліфікують злочин, регламентуються в межах інститутів множинності злочинів і призначення покарання. Як зазначає Т. О. Леснієвські-Костарева, система ознак, що кваліфікують злочин, утворення функціональне, а тому її регламентація в межах предметних інститутів – цілком логічний підхід [6, с. 231].

З огляду на структуру Загальної частини КК України, в межах інституту співучасті можна регламентувати такі ознаки, як учинення злочину групою осіб, за попередньою змовою групою осіб чи організованою групою, в межах інституту множинності злочинів – ознаки повторності та спеціального рецидиву, в межах інституту суб'єкта злочину – ознаки, які характеризують спеціального суб'єкта злочину (тут бралися до уваги лише ознаки, що кваліфікують злочин, передбачені в Особливій частині чинного КК України). Всі інші ознаки (а таких більшість), вбачається, можуть регламентуватися лише в межах інституту призначення покарання, адже окремих правових інститутів, присвячених предмету злочину, потерпілому, суспільно небезпечному діянню, наслідкам, способу, знаряддям, засобам, місцю, часу чи обставинам учинення злочину, немає.

Цілком погодитись із таким вирішенням проблеми не можемо, адже під час регламентації ознак, що кваліфікують злочин, у Розділі «Призначення покарання» виникне питання, що буде підставою для притягнення до більш суворої кримінальної відповідальності та питан-

ня статусу регламентованих таким чином обставин, адже кваліфікуючі ознаки – це засоби диференціації кримінальної відповідальності, які, крім того, повинні передбачати зміну кваліфікації, а призначення покарання – це більше сфера індивідуалізації покарання.

Тому єдиним варіантом вирішення цієї проблеми є створення окремого структурного елемента, та, відповідно, окремого правового інституту. Беручи до уваги те, що регламентовані в Загальній частині КК України ознаки, які кваліфікують злочин, утворюватимуть підставу кримінальної відповідальності, таким Розділом міг би бути «Кримінальна відповідальність та її підстава», розміщений перед Розділом «Звільнення від кримінальної відповідальності». Водночас до цього Розділу варто було б перенести положення про підставу кримінальної відповідальності, розміщені у ч. 1 ст. 2 КК України, а також можна було б регламентувати дефініції понять кримінальної відповідальності, складу злочину, поняття кваліфікованого складу злочину, визначити основні правила кваліфікації злочинів, що, очевидно, істотно збільшило б зрозумілість кримінально-правового регулювання.

Передбачивши перелік ознак, що кваліфікують злочин, потрібно регламентувати їх вплив на караність діянь, адже такий вплив є однією з ознак, які відрізняють ці ознаки від обставин, що обтяжують (пом'якшують) покарання. Такими, що утворюють підставу кримінальної відповідальності, як і ознаки, що кваліфікують злочин, є положення ст.ст. 14–15 та 27 КК України. У третьому випадку, диференціації покарання чинний КК України не передбачає, а в перших двох – вплив на санкцію, як відомо, передбачений у Розділі «Призначення покарання». Регламентація впливу на покарання ознак, що кваліфікують злочин, вимагатиме вирішення низки питань: як співвідноситимуться ці ознаки із ознаками, що кваліфікують злочин, які залишаться в статтях Особливої частини та між собою (насамперед, як впливатиме на покарання сукупність ознак, що кваліфікують злочин), як співвідноситимуться відповідні норми із нормами, що визначають максимальні строки і розміри покарань; як вони співвідноситимуться із нормами про інші засоби диференціації кримінальної відповідальності, передбачені Загальною частиною; як визначатиметься ступінь тяжкості злочину з такими обставинами; як вони впливатимуть на інші кримінально-правові (терміни погашення судимості, можливість звільнення від кримінальної відповідальності чи покарання тощо) та кримінально-процесуальні наслідки (вирішення питання про можливість застосування того чи іншого запобіжного заходу, можливість проведення негласних слідчих (розшукових) дій тощо) та ін. Вирішення всіх цих питань вимагатиме доповнення КК України великим обсягом

правового матеріалу, що значно розширить обсяг Розділу XI Загальної частини.

З огляду на це, вважаємо за доцільне розділити диференціацію покарання від його індивідуалізації й утворити в межах Загальної частини КК України новий Розділ «Диференціація покарання», який би об'єднував всі норми про диференціацію відповідальності, пов'язаної зі зміною меж санкцій: при незакінченому злочині, при співучасті, при наявності обставин, що пом'якшують покарання, а також, що стосується цього дослідження, – у зв'язку з наявністю передбачених у Загальній частині ознак, що кваліфікують злочин. Цей Розділ потрібно було б розмістити перед Розділом «Призначення покарання», адже диференціація відповідальності передує її індивідуалізації.

Далі потрібно сформулювати загальні положення стосовно нормативного наповнення вказаних структурних елементів.

Розпочнемо із формулювання переліку ознак, що кваліфікують злочин. Зважаючи на те, що однією з істотних ознак поняття, які кваліфікують злочин, є замовлення зміни кваліфікації, перелік ознак, що кваліфікують злочин, слід формулювати так, щоб надалі на кожен з них можна було посилатися. Для цього кожен ознаку необхідно виділити в окрему частину статті (можливо пункт частини статті).

Тут же доцільно обумовити посилення кожною з ознак покарання із певною категорією злочинів, адже та чи інша обставина не може істотно збільшувати тяжкість усіх злочинів, передбачених законодавством про кримінальну відповідальність. Множинність потерпілих у насильницькому злочині й майновому злочині однозначно має різний вплив на суспільну безпеку.

Вплив передбачених у Загальній частині кваліфікуючих ознак, як зазначалося, передбачається регламентувати у пропонуваному Розділі «Диференціація покарання». Такий вплив видається можливим і у виді коефіцієнтів збільшення покарань санкції статті Особливої частини (в абсолютних числах чи у вигляді відсотків), і у виді конкретної величини збільшення покарання.

Віддавши перевагу першому з вказаних варіантів (застосування коефіцієнтів), ми визнаємо факт пропорційного впливу тих чи інших обставин на ступінь суспільної безпеки – що тяжчий злочин без таких обставин, то більше ці обставини впливають на його суспільну безпеку, а відтак, то більше повинні кількісно посилювати покарання.

Обравши другий варіант, ми визнаємо, що кожна з обставин, узагальнених в ознаці, що кваліфікує злочин, має конкретну суспільну безпеку, яка під час учинення злочину із цією обставиною додається

до суспільної небезпеки злочину з основним складом. Видається, що таке можливе тільки тоді, коли ознака, що кваліфікує злочин, є окремим злочином, складовим так званого складеного злочину (наприклад, «поєднане із заподіянням тяжкого тілесного ушкодження», яка нині передбачена в ч. 4 ст. 187 КК України). В інших ж випадках, приміром, наявність групи осіб чи майна у великому розмірі саме собою не становить суспільної небезпеки.

Із наведених міркувань очевидно, що для визначення впливу ознак, які кваліфікують злочин, на санкцію, логічно правильним є застосування коефіцієнтів, за винятком ознак, які самі собою є окремим складом злочину. Вплив таких ознак на санкцію, як видається, повинен бути рівним санкції норми про відповідний окремий склад злочину (наприклад, покарання за згаданий розбій, поєднаний із заподіянням тяжкого тілесного ушкодження, повинна визначатись сумуванням покарання, передбаченого за «простий» розбій та покарання, передбаченого за заподіяння умисного тяжкого тілесного ушкодження). Проте регламентувати такі ознаки в Загальній частині Кримінального кодексу не видається доцільним, адже в кримінальному праві є інститут множинності злочинів і передбачені правила призначення покарання при сукупності злочинів, що дає змогу призначити адекватне покарання і без конструювання таких «складених» складів злочинів. Натомість існування таких ознак – це лише збільшення обсягу законодавства про кримінальну відповідальність, а іноді – й додаткові труднощі під час кваліфікації. Істотних кримінальних процесуальних переваг конструювання таких складів злочинів теж не має, адже доказувати слід ті ж обставини.

Також важливим у питанні впливу ознак, що кваліфікують злочин, на зміну санкції, є визначення механізму застосування вказаних коефіцієнтів.

У КК держав, де відповідальність диференціюється власне через такі коефіцієнти зміни санкції, за відносно визначених санкціях вказується лише на збільшення верхньої межі санкції (максимально можливого покарання). Такий підхід виглядає доволі спрощено, і, як видається, може бути застосованим винятково за умови високого рівня довіри до судової системи. За іншої ситуації, диференціацію відповідальності доцільно регламентувати більш детально. З одного боку, у виді ознак, що кваліфікують злочин, повинні регламентуватися лише ті обставини, які змінюють суспільну небезпеку злочину у всіх випадках, відтак непередбачення зміни нижньої межі, суперечили б цьому положенню. З іншого – санкції норм про основні склади злочину часто містять два і більше види покарань, кожен з яких зде-

більшого обмежується певним розміром, а тому логічно було б змінювати і ці розміри.

З огляду на зазначене, коефіцієнти посилення санкції пропонується застосовувати до мінімального розміру найменш суворого виду покарання і максимальних розмірів усіх видів покарань. Таке рішення дасть змогу зберігати непереривність шкали зростання суворості покарання в санкції (звичайно, за умови такої непереривності у санкції норми про основний склад злочину). Однак за такого підходу часто виникатимуть ситуації, коли отриманий розмір покарання в результаті застосування коефіцієнтів виходитиме за межі максимального розміру, передбаченого Загальною частиною для цього виду покарання, і ці ситуації теж потребують нормативного вирішення.

Якщо в результаті застосування коефіцієнтів за межі максимального розміру, передбаченого Загальною частиною для цього виду покарання виходитимуть максимальні значення передбачених у санкції покарань, то їх застосування можна обмежити такими максимальними розмірами. Таке рішення є логічним, однак потрібно пам'ятати, що зростання суворості санкції повинно відповідати зростанню суспільної небезпеки злочину, чого при вказаному обмеженні розміру найбільш суворого в санкції виду покарання не досягнеш. Для вирішення цієї проблеми пропонується дозволити застосування більш суворих видів покарань, не передбачених у санкції норми про основний склад.

Максимальний розмір, в якому можуть бути застосовані ці види покарань, найбільш раціонально визначати за допомогою переведення отриманого в наслідок застосування коефіцієнта максимального розміру найбільш суворого в санкції виду покарання в розмір нового, більш суворого виду покарання за правилами, передбаченими у ст. 72 КК України. Якщо ж отриманий при переведенні розмір покарання виявиться нижчим найнижчої межі, передбаченої Загальною частиною КК України для цього виду покарання (наприклад, переведенні 9 місяців арешту в позбавлення волі на певний строк), можливість його застосування логічно виключити (за цієї умови у наведеному прикладі арешт можна буде перевести лише в обмеження волі).

Якщо в результаті застосування коефіцієнтів за межі максимального розміру, передбаченого Загальною частиною для цього виду покарання, виходитиме мінімальний розмір найменш суворого виду покарання, його застосування справедливо виключити.

Реалізуємо зазначені положення на конкретному прикладі. Якщо санкція норми про основний склад злочину передбачатиме покарання у виді арешту на строк від трьох до шести місяців та обмеження

волі на строк до чотирьох років при застосуванні коефіцієнта впливу «2,5», покарання у виді арешту застосувати не зможемо, адже отриманий його мінімальний розмір у сім із половиною місяців виходитиме за максимальні межі цього покарання, передбачені КК України (шість місяців). Натомість застосуванню підлягатиме покарання у виді обмеження волі на строк від одного до п'яти років (максимальний для цього виду покарання розмір), а також, додатково, позбавлення волі на строк до п'яти років (максимальний розмір найбільш суворого виду покарання санкції норми про основний склад злочину в чотири роки множимо на коефіцієнт 2,5 та ділимо на 2, тоді як, згідно з ст. 72 КК України, одному дню позбавлення волі відповідають два дні обмеження волі).

Якщо санкція норми про основний склад злочину, наприклад, передбачатиме як найбільш суворе покарання арешт від одного до трьох місяців, при застосуванні коефіцієнта 2,5 суд отримає можливість застосувати покарання у виді обмеження волі на строк до 15 місяців (одному дню арешту відповідають два дні обмеження волі), однак не зможе застосувати позбавлення волі, оскільки 7,5 місяця (одному дню арешту рівний один день позбавлення волі) цього виду покарання є нижчим найнижчої межі, передбаченої Загальною частиною КК України для цього виду покарання.

Ще одну проблему пропонованого механізму створення санкції норми про кваліфікований склад злочину, створюють випадки, коли за межі передбаченого КК України максимального розміру позбавлення волі (15 років) виходитимуть отримані в результаті застосування коефіцієнтів максимальний, чи одночасно і максимальний, і мінімальний розміри цього виду покарання. Зумовлена ця проблема тим, що позбавлення волі на певний строк у системі покарань, передбаченій КК України, є найбільш суворим видом покарання, що характеризується розмірами, і відтак перевести його в інший вид не можна.

В випадку, коли за межі передбаченого КК України максимального розміру позбавлення волі виходить лише отриманий максимальний розмір покарання, то проблему частково ще можна вирішити, обмеживши цей розмір п'ятнадцятьма роками, а при вчиненні злочину пов'язаного із умисним позбавленням життя іншої людини, дозволивши застосування довічного позбавлення волі. Інша справа, якщо за зазначені межі виходитиме й отриманий мінімальний розмір покарання (склади злочину, пов'язані з умисним позбавленням життя іншої людини та низка інших).

Зазначена проблема, однак, радше вказує на недоліки системи покарань. На нашу думку, система покарань повинна забезпечити поступове зростання суворості покарання, натомість між передбаченим ст. 63 КК України максимальним розміром покарання у виді позбавлення волі в п'ятнадцять років і довічним позбавленням волі перепад суворості є величезний. Тому доцільно дозволити застосовувати покарання у виді позбавлення волі на строк, хоча б, до двадцяти п'яти років (на рівні найменшого строку, на який може бути здійснена заміна покарання у виді довічного позбавлення волі), принаймні у випадках учинення злочину, пов'язаного із умисним позбавленням життя іншої людини, сукупності злочинів і сукупності вироків.

Видається необхідним, під час диференціації кримінальної відповідальності з використанням ознак, що кваліфікують злочин, також розглянути питання про відмову від використання деяких видів покарань.

Такі види покарань, як штраф, принаймні до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, громадські роботи, виправні роботи та службові обмеження для військовослужбовців є порівняно м'якими заходами кримінально-правового примусу, а відтак їх застосування доцільне лише за невеликої суспільної небезпеки злочину. Своєю чергою, ознаки, що кваліфікують злочин, повинні позначати істотне зростання ступеня суспільної небезпеки злочину, а відтак і покарання мають бути більш суворими.

В Особливій частині чинного КК України зазначені види покарань, окрім штрафу, в нормах про кваліфіковані склади злочину передбачаються доволі рідко: позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як основне покарання – тричі, громадські роботи – один раз, виправні роботи – п'ять разів. Службові обмеження для військовослужбовців не передбачено жодного разу. В тих же випадках, де вони передбачені, системно-логічний аналіз дає змогу констатувати невідповідність цих видів покарань типовій суспільній небезпеці злочину.

Висновки. Реалізацію ідеї регламентації ознак, що кваліфікують злочин, у Загальній частині законодавства про кримінальну відповідальність, пропонуємо на основі таких основних положень:

1) створення нових структурних елементів – розділів «Кримінальна відповідальність та її підстава», який, зокрема, передбачав би перелік таких ознак із вказівкою на злочини, кваліфіковані склади яких вони утворюватимуть, та «Диференціація покарання», в якому регламентувався б вплив наявності цих ознак на покарання та вирішувалися б пов'язані з цим питання;

2) забезпечення впливу ознак, що кваліфікують злочин, на покарання, через регламентацію коефіцієнтів збільшення покарання, передбаченого санкцією норми про основний склад злочину;

3) механізм застосування цих коефіцієнтів повинен передбачати: їх застосування до мінімального розміру найменш суворого та максимального розміру всіх покарань, передбачених санкцією норми про основний склад злочину; можливість переходу до більш суворого виду покарання, використовуючи передбачені КК України норми про переведення покарань; передбачення можливості виключення застосування найменш суворого покарання, передбаченого санкцією норми про основний склад злочину, а також виключення можливості призначення видів покарань невеликої суворості.

1. Козлов А. П. Уголовно-правовые санкции: проблемы построения, классификации и измерения / А. П. Козлов. – Красноярск: Изд-во Краснояр. ун-та, 1989. – 176 с.

2. Костарева Т. А. Квалифицирующие обстоятельства в уголовном праве (понятие, законодательная регламентация, влияние на дифференциацию ответственности): автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.08 – «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / Т. А. Костарева. – Казань, 1992. – 20 с.

3. Ткаченко В. И. К проекту Уголовного кодекса РФ / В. И. Ткаченко // Тенденции развития уголовного законодательства и уголовно-правовой теории: научная конференция: тезисы докладов (г. Москва, 27–28 янв. 1994 г.). – М., 1994. – С. 50–52.

4. Трахов А. И. Уголовный закон в теории и судебной практике: автореф. дис. на соискание уч. степени доктора юрид. наук: спец. 12.00.08 – «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / А. И. Трахов. – Саратов, 2002. – 48 с.

5. Тростюк З. А. Про окремі вади законодавчої регламентації кваліфікуючих (особливо кваліфікуючих) ознак у Кримінальному кодексі України / З. А. Тростюк // Кримінальний кодекс України 2001: Проблеми застосування і перспективи удосконалення. Диференціація кримінальної відповідальності: матеріали Міжнар. симпозиуму (м. Львів, 11–12 вересня 2009 року). – Львів, 2009. – С. 219–224.

6. Лесниевски-Костарева Т. А. Дифференциация ответственности: теория и законодательная практика / Т. А. Лесниевски-Костарева. – 2-е изд., перераб. и доп. – М.: НОРМА, 2000. – 400 с.

Мармура О. З. Идея регламентации квалифицирующих признаков преступления в Общей части законодательства об уголовной ответственности: главные положения концепции реализации в УК Украины

Предложено авторское видение основных положений реализации идеи регламентации квалифицирующих признаков в Общей части УК Украины ка-

сательного расположения соответствующих норм и решения вопроса влияния таких признаков на санкцию.

По результатам исследования, в частности, обоснована необходимость дополнения Общей части УК Украины разделами «Уголовная ответственность и ее основание» и «Дифференциация наказания», аргументирована целесообразность применения коэффициентов увеличения санкции нормы об основном составе преступления с целью регламентации влияния квалифицирующих признаков преступления на наказание и предложен механизм их применения.

Ключевые слова: квалифицирующие признаки состава преступления; состав преступления; Общая часть УК Украины; дифференциация наказания.

Marmura O. Z. The idea of the regulation of qualifying features in the General part of the legislation on criminal liability: general provisions of the concept of implementation in the Criminal code of Ukraine

The article suggests author's vision of the general principles of regulation the qualifying features in the General part of Criminal code of Ukraine in the part of placing relevant legal rules, and solving problem of the features impact on punishment.

The structure of the General part of Criminal code of Ukraine doesn't allow to realize projected idea perfectly. According to the results of the research, we argued necessity of addition Sections «Criminal liability and it's base» and «Differentiation of the punishment» to the General part of Criminal code of Ukraine. The list of the qualifying features, and the list of crimes, qualifying corpus delicti which they form, are offered to reglam within first Section. The influence of these qualifying features to the punishment is suggested to be regulated within Section «Differentiation of the punishment».

The advisability of reglaming such influence, using coefficients of intensification of the sanction of norms about simple corpus delicti, was also substantiated in this article.

The mechanism of applying intensification sanction coefficients, which was offered and argued in this article, provides applying coefficients to the minimal measure of the least stringent kind of punishment, and to the maximal measure of other kinds of punishment, which were predicted by sanction of the norm about simple corpus delicti; opportunity of applying more stringent kind of punishment, using the norms about transfer of the punishment, provided by Criminal code of Ukraine; reglaming the opportunity of impossibility to apply the least stringent kind of punishment, provided by sanction of the norm about simple corpus delicti; and the exclusion of the possibility to prescribe the type of punishment, which are characterized by low severity.

Key words: qualifying features; corpus delicti; General part of the Criminal Code of Ukraine; differentiation of the criminal punishment.

Стаття надійшла 23 жовтня 2017 р.